

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpatul Larionov Alexei și avocatul acestuia, Căpățînă Ion, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Dubăsari din 07 iulie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

Larionov Alexei

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 07.10.2015 - 07.07.2016;

instanța de apel: 12.09.2016 - 13.10.2016;

instanța de recurs: 23.12.2016 - 15.03.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Dubăsari din 07 iulie 2016, Larionov Al. a fost condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, ceea ce constituie 4 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 30.07.2015 în jurul orei 17⁰⁰, Larionov Al. având scopul de a pătrunde și rămâne ilegal în domiciliul cet. Dicusar A. situat în s. Coșnița, r-nul Dubăsari, fără consimțământul ultimului a pătruns ilegal în acesta și numindu-l cu cuvinte necenzurate pe proprietar a aplicat violență fizică față de el, bruscându-l și aplicându-i lovituri peste corp, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 296 D din 14.09.2015, vătămări corporale neînsemnate.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri, procurorul, inculpatul și partea vătămată, prin care au solicitat:

procurorul, casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Larionov Al. să fie condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10 000 lei.

În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat că, pedeapsa stabilită de către instanța de fond este prea blândă, indicând că, inculpatul la locul de trai se caracterizează negativ, a fost anterior judecat, chiar și a executat pedeapsa cu

închisoarea, nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate cât și existența conflictelor permanente cu partea vătămată, există riscul real să recidiveze, fapt confirmat prin multitudinea sesizărilor parvenite la IP Dubăsari, pe faptul acțiunilor inculpatului.

Adițional, procurorul a menționat că, instanța de judecată nu s-a condus de principiul proporționalității aplicându-i o pedeapsă vădit neproporțională faptei săvârșite, ori achitarea amenzii timp de 72 ore, ar permite inculpatului achitarea doar 2 000 lei, ceea ce este practic echivalentul unei amenzi contravenționale.

- *inculpatul*, casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motivul lipsei faptei infracționale.

În motivarea apelului declarat, inculpatul a invocat că, instanța de fond nu a luat în considerație faptul neexistenței deciziei prin care s-a eliberat titlul de proprietate pe numele lui Dicusar A., la fel nu există nici procesul-verbal al Consiliului local prin care i s-a repartizat teren sub construcție.

La 20.07.2016, a solicitat să facă cunoștință cu dosarul și să-i elibereze copiile proceselor-verbale, însă i-a fost refuzat din motive necunoscute, indicând în sensul dat că a fost lipsit de dreptul de a formula obiecții conform art. 275 CPC și totodată i-a fost încălcat dreptul la justiție.

Judecătorul Suciu V. nu era în drept să examineze cauza, deoarece cunoștea cazul, iar anterior a participat pe alte cauze care îl vizează pe el, precum și partea vătămată.

Mai mult ca atât, nu exista decizia Consiliului local Coșnița de modificare întru stabilirea hotărârilor, nu exista decizia de majorare a suprafeței de teren pe numele lui Dicusar A., iar, lucrătorii primăriei Moisei N. și inginerul cadastral Ciobuc A. în declarațiile sale puse în sentința din 30.07.2010, au confirmat faptul că măsurările masive au fost efectuate greșit și titlul lui Dicusar A. a fost emis cu greșeli.

Astfel, organul de urmărire penală era obligat să efectueze confruntări între declarațiile martorilor și persoanei sus-numite.

- *partea vătămată Dicusar A.*, casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Larionov Al. să fie condamnat în baza art. 179 alin.(2) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 12 000 lei.

În motivarea cererii declarate, apelantul a indicat că, inculpatul anterior a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor similare, nu și-a recunoscut vinovăția, încercând prin diferite modalități să ducă instanța în eroare.

Inculpatul a comis cazuri reale de recidivă, fapt care se demonstrează prin plângerile depuse la 11.04.2016 și 22.04.2016 de către el și membrii familiei sale la IP Dubăsari, care la moment se examinează.

Instanța de judecată nu s-a condus de principiul proporționalității aplicându-i inculpatului o pedeapsă vădit neproporțională faptei săvârșite, adică

achitarea amenzii timp de 72 ore, fapt ce ar permite inculpatului achitarea doar a 2 000 lei ceea ce este practic echivalentul unei amenzi contravenționale.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016 apelul inculpatului a fost respins ca nefondat, admise apelurile declarate de către procuror și partea vătămată, casată parțial sentința în latura pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru primă instanță, prin care Larionov Al. a fost condamnat în baza art. 179 alin.(2) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, adică echivalentul a 10 000 lei. În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

5. Audiind opiniile participanților la proces, cercetând suplimentar probele administrate de către instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului au fost încadrate în dispoziția art. 179 alin. (2) Cod penal.

În opinia instanței de apel, necătând la faptul că inculpatul vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o, aceasta se probează prin: - *declarațiile părții vătămate Dicusar A;* - *martorilor: Dicusar P., Zacuțel V., Todica A., Dicusar Al-dru, Cibuc Al. și Mîțu Ion, precum și prin probele materiale: - raportul de înregistrare în R-1 al IP Dubăsari (f.d. 3); - plângerea depusă de către partea vătămată la 31.07.2015, în privința lui Larionov Al., pe faptul săvârșirii de către ultimul a acțiunilor de violare a domiciliului (f.d. 5); - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30.07.2015 (f.d. 10); - copia titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu nr. cadastral 3818113354, cu suprafața de 0,1511 ha, eliberat pe numele lui Dicusar A. (f.d. 41); - copia hotărârii irevocabile a Judecătorei Dubăsari din 19.06.2013 (f.d.43); - copia planului cadastral al bunului imobil cu nr. cadastral 3818113354, amplasat în s. Coșnița r-nul Dubăsari, str. Dubăsari, 80, ce aparține cu drept de proprietate lui Dicusar A. (f.d.55-56); - copia actului de predare-primire, întocmit la 08.05.2015, conform căruia prestatorul SRL „IVDI-PROIECT”, inginerul geodezist Mîțu I. a transmis în beneficiarului Dicusar A. actul de transpunere a punctelor pe teren în baza contractului nr. 21 din 08.05.2015, în care este indicat faptul, că punctele transpuse au fost consolidate cu bârne metalice (f.d. 58); - raportul de expertiză medico-legală nr. 296 D din 14.09.2015 (f.d. 89); - procesele-verbale din 29.09.2015, de ridicare și de examinare a suportului de date electronice în forma de: DVD+R, 4,7 GB, 16x, 120 min, marea „Verbatim” (f.d. 92-93).*

Astfel, în urma analizei ansamblului de probe administrat și cercetat, instanța de apel a considerat că, prima instanță a constatat cu certitudine și fără nici un dubiu rezonabil că, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 179 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a apreciat critic argumentul inculpatului cu referire la faptul că, el nu ar fi intrat pe terenul lui Dicusar A. și că nu ține minte ca ultimul să-i fi cerut să părăsească terenul, or, vina inculpatului privind violarea de

domiciliu și-a găsit confirmare prin declarațiile martorilor Dicusar Al. și Todica A.

Concomitent, instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținut nici argumentul inculpatului, precum că, instanța de fond nu a luat în considerație faptul neexistenței deciziei prin care s-a eliberat titlu de proprietate pe numele lui Dicusar A., or, studiind materialele cauzei, instanța a constatat că, inculpatul la 29.06.2010 a depus cerere de chemare în judecată privind anularea actelor prin care a solicitat recunoașterea nulității titlului de proprietate cu nr. cadastral 3818113354, eliberat de către Primăria s. Coșnița, r-nul Dubăsari, pe numele lui Dicusar A., însă la 07.06.2011 a renunțat la acțiune, cererea fiind admisă de instanța de judecată. Pe aceeași cauză civilă, la data de 13.12.2010, Dicusar A. a depus cerere reconvențională, care prin hotărârea judecătorei Dubăsari din 19.06.2013 a fost admisă parțial și s-a dispus obligarea lui Larionov A. și Larionov V. să nu-i creeze piedici lui Dicusar A. în exercitarea dreptului de proprietate asupra terenului menționat, hotărârea în cauză devenind irevocabilă la 18.12.2013.

Referitor la motivul invocat de inculpat precum că, judecătorul raportor Suciu V. nu era în drept ca să examineze cauza, deoarece cunoaște cazul iar anterior a participat pe alte cauze care îl vizează pe el și partea vătămată, instanța de apel la respins, considerându-l neîntemeiat, or, pe parcursul examinării cauzei penale atât inculpatul cât și apărătorul acestuia nu au înaintat careva cereri de recuzare a judecătorului.

Cât privește argumentul inculpatului precum că, nu au fost efectuate confruntări între martori și ultimul, iar OUP era obligat pentru a afla adevărul să efectueze confruntări, instanța de apel la fel la respins ca fiind nefondat, or, potrivit art. 298 Cod de procedură penală, plângerea împotriva acțiunilor, inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală și ale organului care exercită activitate specială de investigații, se adresează procurorului care conduce urmărirea penală și se depune fie direct la acesta, fie la organul de urmărire penală, prescripții legale care nu au fost respectate, nefiind invocate de către învinuit și avocat în modul stabilit de procedura penală.

La aprecierea categoriei și măsurii pedepsei, instanța de apel a conchis că, inculpatului i se incriminează săvârșirea unei infracțiuni grave, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, la locul de trai se caracterizează negativ, a fost anterior judecat chiar și a executat pedeapsa cu închisoarea, nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate cât și existența conflictelor permanente cu partea vătămată Dicusar A., mai mult existând și riscul real să recidiveze, fapt confirmat prin multitudinea sesizărilor pertinente în IP Dubăsari, pe faptul acțiunilor inculpatului, instanța de apel a considerat posibilă corectarea și corijarea inculpatului prin aplicarea pedepsei cu amenda în mărime de 500 unități convenționale, constatând că, în speță instanța de judecată a aplicat inculpatului o pedeapsă vădit neproportională faptei săvârșite.

Astfel, având în vedere atât principiul prevăzut în art. 4 Cod penal și acordând deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, instanța de apel a ajuns la concluzia că, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului va fi atinsă prin aplicarea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalent a 10 000 lei.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recursuri ordinare inculpatul și avocatul acestuia, Căpățînă I., care solicită:

inculpatul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar, recurentul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând:

- prezenta cauză a fost examinată în prima instanță de către judecătorul Suciu V., care conform art. 33 Cod de procedură penală nu era în drept să o examineze, deoarece anterior, la 30.07.2010 a examinat cauza penală nr. 1-2/10 intentată în privința acestuia în baza art. 193 Cod penal, iar ulterior la 08.08.2014 a examinat procesul contravențional intentat în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional;

- obiectul de atentare a conflictului iscat între acesta și Dicusar A. a constituit apărarea dreptului de proprietate asupra lotului ocupat de pietrele depozitate pentru construcția casei fiicei Larionov V. și respectiv este diferit de obiectul de atentare a infracțiunii privind violarea de domiciliu, cu alte cuvinte relațiile de inviolabilitate a vieții private a lui Dicusar A., or, potrivit adeverinței din 26.03.2008, eliberată de Primăria Coșnița, se confirmă că Dicusar A. dispune de teren cu suprafața de 0,12 ha pentru construcția casei de locuit, iar conform informației Primăriei Coșnița din 26.10.2009, careva decizii a Consiliului local privind majorarea suprafeței terenului lui Dicusar A. de la 0,12 ha la 0,15 ha nu există, prin urmare, dânsul nu a violat domiciliul părții vătămate;

- anterior în privința sa a fost intentată o cauză penală în baza art. 193 Cod penal, iar prin sentința Judecătoriei Dubăsari din 30.07.2010 (judecător Suciu V.), a fost achitat;

- în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, ultima a respins nefondat cererea de a anexa la materialele cauzei copia procesului-verbal nr. 3 din 11.05.1999, al Consiliului local Coșnița, prin care s-a decis alocarea loturilor pentru construcția casei de locuit cu suprafața de până la 0,12 ha, astfel, fiindu-i încălcat dreptul la apărare;

- instanțele inferioare nu au dat nici o apreciere raportului de constatare medico-legală nr. 250 din 31.07.2016, potrivit căruia i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, fapt care urma a fi tratat ca circumstanță atenuantă;

- instanța de apel greșit a apreciat și faptul precum că, anterior ar fi fost condamnat și ar fi executat pedeapsa cu închisoare, or, potrivit sentinței

Judecătoria Dubăsari din 18.08.2005, pedeapsa închisorii a fost suspendată condiționat;

- de către instanțele inferioare din motive necunoscute i-a fost refuzat în luarea de cunoștință cu conținutul suportului de date electronice în format DVD, care conține fișiere cu înregistrarea din 30.07.2015, anexat la materialele cauzei ca probă și decizia nr. 29/6 din 28.03.1993, fiindu-i astfel încălcat dreptul la un proces echitabil (art. 6. § 1 CoEDO);

- la 27.05.2011, Procurorul r-nul Dubăsari, și-a cerut scuze oficiale pentru acțiunile ilegale a procurorului Rusu S., care a folosit copiile deciziei menționate drept probă de învinuire prin care a fost eliberat titlul pe numele lui Dicusar A. și care a fost proba de bază prin care a fost recunoscut vinovat în baza art. 193 Cod penal și care prin urmare a fost respins ca probă de învinuire de către instanța de judecată.

avocatul Căpățîină I., invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 10), 12), alin. (2) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, cu tragerea acestuia la răspundere contravențională conform prevederilor art. 78 alin. (1) Cod contravențional, iar potrivit art. 30 alin. (2) Cod contravențional, de încetat procesul contravențional în legătură cu survenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională, invocând că, instanțele inferioare eronat au stabilit starea de fapt și că acțiunile inculpatului se încadrează în dispoziția art. 179 alin. (2) Cod penal, or, acestea urmau a fi încadrate potrivit prevederilor art. 78 alin. (1) Cod contravențional.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (2) Cod penal, urmează a fi săvârșită cu vinovăție manifestată prin intenție directă, astfel, urma a fi constatat cu certitudine faptul că, făptuitorul a fost conștient de caracterul ilegal al pătrunderii sau rămânerii, fără consimțământul stăpânului, în domiciliul său, în reședința acestuia, încălcând astfel dreptul acestuia la inviolabilitatea domiciliului.

Astfel, potrivit declarațiilor inculpatului, el nu a avut intenția de a provoca conflictul cu partea vătămată, la fața locului, mai mult ca atât pe terenul fiicei lui erau mai multe rude ale părții vătămate, ultimul preventiv s-a pregătit să-l filmeze, să-l bată și să-l alunge de pe teren.

De asemenea, inculpatul nu a participat la măsurările terenului, nu cunoștea în baza cărui act au fost efectuate și nu a văzut careva bârne instalate, or potrivit măsurărilor vechi, conform cărora au fost inițial repartizate terenurile, se vede care este terenul lui Dicusar A. și care este al lui Larionov V. și între terenuri este gard, de aceea consideră că s-a deplasat pe terenul fiicei sale, deoarece nu se vede până unde este terenul părții vătămate.

La 08.08.2014, prin decizia Judecătoria Dubăsari a fost încetat procesul contravențional de învinuirea a lui Larionov Al. în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional, în legătură cu faptul că lipsește semnele de contravenție, tot de

unul și același judecător și tot pe același obiect ca și în sentința judecătoreiei Dubăsari din 30.07.2010, astfel, judecătorul raportor nu era în drept să examineze cauza.

Declarațiile martorilor din partea părții vătămate, urmează a fi apreciate critic și nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, ori toate sunt persoane cunoscute care au dat declarații similare.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursurilor ordinare declarate menționând că, acestea urmează a fi declarate inadmisibile, cel declarat de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat, iar cel suplimentar și cel al avocatului Căpățînă I. în numele inculpatului, ca fiind declarate peste termenul legal prevăzut.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, recursul inculpatului, fiind vădit neîntemeiat, iar cel suplimentar și cel al avocatului în numele inculpatului, ca fiind declarate peste termenul legal prevăzut, din următoarele considerente.

7.1. Cu referire la recursul inculpatului Larionov Alexei

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Precum a fost menționat supra, recurentul invocă drept temeiuri pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Raportând normele nominalizate la situația în cauză, Colegiul penal constată că, temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile declarate, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 4. al prezentei decizii*.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de inculpat, precum și motivele admiterii apelurilor declarate de către procuror și partea vătămată, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 - 418 Cod de procedură penală, iar temei pentru casarea acesteia lipsesc.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus casarea parțială a sentinței, expunându-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează a fi casată soluția primei instanțe în partea stabilirii pedepsei inculpatului, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de către inculpat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Colegiul penal reține că, instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă, potrivit art. 101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept. Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textele sentinței și deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

În cazul dat, instanța de apel a verificat și a apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei adoptate.

Astfel, analizând probele *descrise în pct. 5. al prezentei decizii* și expuse în decizia instanței de apel, Colegiul penal conchide că, instanța a concluzionat

corect că, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, este pe deplin dovedită.

Colegiul ține să remarce că, Curtea de Apel a respins întemeiat afirmațiile inculpatului precum că, instanța de fond nu a luat în considerație faptul neexistenței deciziei prin care s-ar fi eliberat titlul de proprietate pe numele lui Dicusar A. asupra terenului cu nr. cadastral 3818113353 și dânsul nu ar fi venit intenționat, dar a fost chemat de către partea vătămată.

Ambele instanțe de judecată au motivat concluzia de vinovăție a lui Larionov Al. și corect au calificat acțiunile acestuia în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, ca violare de domiciliu, adică rămânerea ilegală în domiciliu fără consimțământul persoanei și refuzul de a-l părăsi la cererea ei, cu aplicarea violenței.

Temeiurile invocate de recurent referitor la nevinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate sunt neîntemeiate, deoarece atât prima instanță, cât și instanța de apel au motivat condamnarea prin faptul că, învinuirea a prezentat suficiente probe, care cert dovedesc vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

În acest context instanța de recurs menționează că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*” se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

După cum rezultă din teoria dreptului penal, *latura obiectivă* a violării de domiciliu include fapta prejudiciabilă care i-a forma acțiunii sau inacțiunii - pătrunderea fără consimțământul victimei, rămânerea ilegală, refuzul de a-l părăsi, la cererea victimei.

În speță cert s-a constatat că, inculpatul a pătruns ilegal, fără consimțământul părții vătămate, în domiciliul acestuia (teren), situat în s. Coșnița r-nul Dubăsari, unde l-a înjurat, aplicând violență fizică față de el, bruscându-l și aplicându-i lovituri peste corp, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate și martorilor Dicusar P., Zacuțel V., Todica A. și Dicusar Al-dru, care au relatat că, la 30.07.2015, în timpul instalării unui gard între gospodăria lui Dicusar A. și a lui Larionov V. a venit Larionov L., care a început a înjura, a trage de stâlpi și de ață, peste câteva minute s-a apropiat și Larionov Al., care luând un instrument cu care ei lucrau, s-a îndârjit la partea vătămată, vrând să intre pe teritoriul ultimului, însă acesta nu i-a permis, după care inculpatul a început înjure și să-l lovească pe Dicusar A. peste față, peste corp, trântindu-l jos. Tot inculpatul, a început să rupă stâlpii și a intrat pe terenul părții vătămate printre sârme.

În sensul dat Colegiul penal reține că, prin acțiunile sale inculpatul a realizat *latura obiectivă* a infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat, adică pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul, fără consimțământul victimei.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 179 Cod penal se caracterizează prin intenție directă, motivul infracțiunii poate fi diferit. În speță, se atestă cu certitudine intenția inculpatului de a pătrunde fără consimțământul părții vătămate în domiciliul acestuia (pe teren), urmărind scopul de a maltrata. Varianta agravantă a violării de domiciliu, prevăzută la alin. (2) art. 179 Cod penal, presupune săvârșirea acestei infracțiuni cu aplicarea violenței sau cu amenințarea aplicării ei. Pentru a fi aplicată răspunderea în baza normei menționate, este necesar ca violența sau amenințarea cu violența să urmărească scopul violării de domiciliu și să se aplice înainte de a se consuma violarea de domiciliu. Din circumstanțele de fapt reținute de instanțele de fond, din declarațiile părții vătămate și martorilor, rezultă că inculpatul a aplicat violență față de partea vătămată, bruscându-l și aplicându-i lovituri peste corp.

Prin urmare, se constată că, în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția lui Larionov Al., după cum rezultă din sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, și-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în mod obiectiv.

Cu referire la afirmația inculpatului precum că, conform adeverinței din 26.03.2008, eliberată de Primăria Coșnița (f.d. 7, vol. III), se confirmă că Dicusar A. dispune de teren cu suprafața de 0,12 ha pentru construcția casei de locuit, iar conform informației Primăriei s. Coșnița, r-nul Dubăsari, din 26.10.2009 (f.d. 8, vol. III), careva decizii a Consiliului local privind majorarea suprafeței terenului lui Dicusar A. de la 0,12 ha la 0,15 ha nu există, prin urmare, dânsul nu ar fi violat domiciliul părții vătămate, instanța de recurs menționează că, potrivit materialelor cauzei penale, se constată, că inculpatul la 29.06.2010 a depus cerere de chemare în judecată privind anularea actelor prin care a solicitat recunoașterea nulității titlului de proprietate cu nr. cadastral 3818113354 (f.d. 41, vol. II), eliberat de către Primăria s. Coșnița r-nul Dubăsari, pe numele lui Dicusar A., însă la 07.06.2011 a renunțat la acțiune, cererea fiind admisă de instanța de judecată. Pe aceeași cauză civilă, la 13.12.2010, Dicusar A. a depus cerere reconvențională, care prin hotărârea judecătorei Dubăsari din 19.06.2013 a fost admisă parțial și s-a dispus obligarea lui Larionov A. și a Larionov V. să nu-i creeze piedici lui Dicusar A. în exercitarea dreptului de proprietate asupra terenului cu nr. cadastral 3818113354, cu destinația pentru construcție, situat pe str. Dubăsari 80, din s. Coșnița r-nul Dubăsari, și să nu-i împiedice la stabilirea hotarului și zidirea gardului pe linia de hotar între terenul menționat și terenul cu nr. cadastral 3818113353, cu destinația pentru construcție situat pe str. Dubăsari 82, s. Coșnița r-nul Dubăsari, ce aparține cu drept de proprietate lui Larionov V., hotărârea menționată devenind irevocabilă la data de 18.12.2013 (f.d.43-48, vol. II).

Cu referire la temeiul prevăzut de pct. 12) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, invocat în recursul ordinar declarat, Colegiul atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent în baza pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul a statuat ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de apel privind recunoașterea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-a însușit-o și în acest sens nefiind necesară o reinterpretare.

Mai mult ca atât, recursul ordinar declarat de inculpat nu conține o motivare în baza cărei norme urmau a fi încadrate acțiunile sale, decât cea incriminată, enunțată supra, respectiv în situația în care inculpatul nu recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate, Colegiul penal nu întrevode necesitatea expunerii asupra reîncadrării acțiunilor într-o altă normă penală.

Reieșind din argumentele sus-menționate, Colegiul penal conchide că în speța dată nu se constată eroarea de drept prevăzută de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Larionov Al. a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, faptele acestuia corect fiind *încadrate* în prevederile art. 179 alin. (2) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele *descrise în pct. 5. al prezentei decizii*, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Or, la 08.05.2015, la solicitarea părții vătămate, de către inginerul geodezist a fost efectuată transpunerea hotarelor terenului cu nr. cadastral 3818113354, ce aparține cu drept de proprietate lui Dicusar A., de aceea inculpatul, pătrunzând fără consimțământul proprietarului peste hotarul dintre terenurile în litigiu, transpus cu piloni speciali în baza titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, pe terenul părții vătămate, aplicând față de ultimul violență fizică, a violat domiciliul (terenul) persoanei, refuzându-l de a-l părăsi la cererea ei, conform pct. 11) art. 6 Cod de procedură penală, prin noțiunea de domiciliu avându-se în vedere și orice teren privat.

Cu privire la, alegațiile recurentului sub aspectul individualizării pedepsei de către instanța inferioară, Colegiul penal reține ca fiind întemeiată soluția instanței de apel privind casarea sentinței în latura pedepsei și pronunțării unei noi hotărâri în partea respectivă, or, prima instanță a aplicat inculpatului o pedeapsă vădit neproportională faptei săvârșite, iar neconștientizarea de către acesta a faptei săvârșite, cât și negarea cu vehemență a faptelor incriminate, denotă neglijarea vădită a scopului pedepsei penale, care nu este alt ceva decât apărarea societății de atentate infracționale, prevenirea de noi infracțiuni,

restabilirea ordinii de drept și a echității în societate, iar aplicarea unei amenzi minime prevăzute de sancțiunea art. 179 alin. (2) Codul penal, ar încuraja săvârșirea genului dat de infracțiuni.

Din aceste considerente, instanța de recurs va respinge aserțiunile inculpatului precum că, instanța de apel în decizia adoptată ar fi reținut greșit că, dânsul anterior fiind recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, a executat real pedeapsa, cu închisoare, or, la individualizarea pedepsei de către instanța de apel nu au fost stabilite careva *circumstanțe agravante* conform prevederilor art. 77 Cod penal, iar raportul de expertiză nr. 250 din 31.07.2016, potrivit căruia inculpatului i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, fapt care în viziunea acestuia urma a fi reținut de către instanța de apel ca *circumstanță atenuantă* în sensul art. 76 Cod penal, instanța de recurs menționează că, aceste vătămări rezultă din actul de violență aplicat asupra părții vătămate, inițiator al conflictului fiind însăși inculpatul.

La capitolul incidenței temeiului invocat de recurent și prevăzut de pct. 2) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal relevă că, potrivit alin. (2) pct. 5) art. 33 Cod de procedură penală, *judecătorul nu poate participa la judecarea cauzei și urmează a fi recuzat: dacă el a luat în această cauză hotărâri anterioare judecării în care și-a expus opinia asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului.*

Astfel, în viziunea Colegiului penal, în prezenta speță, temeiul sus menționat nu este incident casării hotărârilor judecătorești atacate, deoarece pe parcursul examinării cauzei penale atât inculpatul cât și apărătorul acestuia nu au înaintat careva recuzări judecătorului - raportor, Suci V., mai mult, studiind materialele cauzei Colegiul penal constată că, judecătorul - raportor a declarat abținere (f.d. 6, vol.II), iar la 13.10.2015, acuzatorul de stat a depus recuzare (f.d. 11/verso, vol.II), iar prin încheierea judecătorească din 14.10.2015, a fost respinsă atât declarația de abținere cât și recuzarea declarată de procuror, totodată, Colegiul reține că, în încheierea menționată, la pct. 5 și 6, atât inculpatul cât și apărătorul acestuia, au pledat pentru respingerea abținerii și cererii de recuzare, invocând că, decizia anterioară a fost luată pe o altă cauză, iar inculpatul nu este rudă cu judecătorul.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul conchide că temeiurile de drept prevăzute la pct. 2), 6), 8), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocate de recurent în textul recursului, nu sunt prezente în speță, or, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nefiind admisă o anumită eroare gravă de fapt, care ar fi afectat soluția instanței, iar în acțiunile inculpatului se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, astfel fapta fiind încadrată corect în baza art. 179 alin. (2) Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Prezența circumstanțelor nominalizate, permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

7.2. Cu referire la recursul suplimentar declarat de către inculpatul Larionov Alexei și cel declarat de către avocatul acestuia, Căpățînă Ion

Colegiul penal concluzionează că, acestea sunt declarate peste termenul legal prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, care indică expres că termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Instanța de recurs menționează că prevederile legale cu privire la termenul de recurs au un caracter imperativ, deoarece recursul declarat după expirarea termenului se consideră tardiv și nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual, dat fiind faptul că legea procesual-penală nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Potrivit dispozițiilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Unul dintre scopurile legii procesual-penale este asigurarea egalității pentru toate părțile interesate în procesul penal, însă acest deziderat impune disciplinarea activității procesuale, inclusiv și prin stabilirea unor termene peremptorii.

În acest sens art. 230 al. (2) Cod de procedură penală impune obligația îndeplinirii în termen a actelor de procedură, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului. Astfel, neexecutarea în termen a unui drept procesual, conform sancțiunii menționate, duce la pierderea acestuia.

Potrivit prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală și practica judiciară constantă, la calcularea termenului de apel se aplică sistemul de unități libere (zile libere) cu posibilitatea prelungirii termenului până la prima zi lucrătoare, dacă acesta urmează să se sfârșească într-o zi nelucrătoare. La calcularea termenului de apel, nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește.

Din materialele dosarului se constată că, dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 13 octombrie 2016, comunicându-li-se inculpatului Larionov Al. și avocatului acestuia, Căpățînă I. că, decizia motivată va fi pronunțată în ședința publică la 03 noiembrie 2016 (f.d. 175 - 179, vol. II).

La 03 noiembrie 2016, instanța de apel a pronunțat în ședința de judecată, decizia motivată, în prezența inculpatului și în lipsa avocatului acestuia, care, cunoscând despre data pronunțării deciziei motivate, nu s-a prezentat și nu a comunicat instanței motivele neprezentării (f.d. 179 vol. II). La aceeași dată

inculpatului i-a fost înmănată copia de pe decizie, fapt confirmat prin recipisa anexată la dosar (f.d. 195, vol. II).

Reieșind din prevederile legale enunțate supra, termenul de declarare a recursului a expirat la 05 decembrie 2016, dar recursul ordinar a fost declarat de avocatul Căpățînă I. la 12 decembrie 2016 (f.d. 16, 17 vol. III), iar inculpatul a declarat recursul ordinar (suplimentar) la 13 ianuarie 2017 (f.d. 30, 31, vol. III).

Prin urmare, Colegiul penal conchide, că recursul ordinar declarat de avocatul Căpățînă I. și cel suplimentar declarat de inculpat, sunt inadmisibile, ca fiind declarate peste termen.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 2) și 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Larinov Alexei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui *Larinov Alexei*, ca fiind vădit neîntemeiat, iar cel suplimentar și cel al avocatului Căpățînă Ion în numele inculpatului, ca fiind declarate peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 aprilie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti